

Den Braun

SİRLƏRİN SİRRİ

İngiliscədən tərcümə:
Səməra Tahirova

QANUN NƏŞRİYYATI

Dan Brown

The
SECRET
of
SECRETS

“Sizin şüurunuzu beyniniz yaratmır. Əslində, şüurunuz heç başınızın içində də yerləşmir”. Den Braun yenə də mövcud insan qavrayışının sərhədlərini aşmağa davam edir.

Den Braunun bu romanı oxucunu yenə də sirlər, kodlar və gizli təşkilatlarla dolu təhlükəli bir macərəyə aparır. Əsərin mərkəzində simvollar üzrə mütəxəssis Robert Lenqdon dayanır və o bu dəfə insan şüuru və gizli biliklərin sərhədləri ilə bağlı qədim sirin izinə düşür. Hadisələr müxtəlif ölkələrdə cərəyan edir və qəhrəman hər addımda tarix, elm və mistika arasında incə əlaqəni açmağa çalışır.

Romanın əsas mövzularından biri biliklə güc arasındakı münasibətdir: bəzi həqiqətlərin üzə çıxması bəşəriyyət üçün xilas, yoxsa təhlükə ola bilərmi? Gərgin süjet, gözlənilməz dönüşlər və intellektual tapmacalar əsəri sonadək maraqla oxunan trillərə çevirir.

*Bu romanın ərəşəyə gəlməsində mənə avəzsiz
dastək göstərmiş yol yoldaşım, redaktorum və
yaxın dostum Ceyson Kofmana ithafən.*

“Elm qeyri-fiziki hadisələri öyrənməyə başladığı gün sadəcə on il ərzində keçmiş əsrlərə nisbətə daha böyük irəliləyişə nail olacaq”.

NİKOLA TESLA

QEYD:

Bu romanda təsvir olunan bütün incəsənət əsərləri, artefaktlar, simvollar və sənədlər realdır.

Burada bəhs olunan bütün təcrübələr, texnologiyalar və elmi nəticələr həyat reallığına uyğundur.

Bu romanda adıçəkilən bütün təşkilatlar mövcuddur.

PROLOQ

Qadın öldüyünü düşündü.

O, qədim şəhərin qüllələri üzərində süzülürdü. Altında Müqəddəs Vit kilsəsinin işıqlandırılmış qüllələri minlərlə parıl-tının içində bərq vururdu. Gözləri ilə – əgər hələ də gözləri vardısı – Qəsir təpəsini izləyərək Bohemiya paytaxtının ürəyinə doğru uzanan dolama küçələri seyr edirdi. Küçələr təzə yağan qarın ağ örpəyi altında gizlənmişdi.

Praqa.

Çaşqın halda başına gələnləri anlamağa çalışdı. “*Mən neyro-aliməm*”, – deyər öz-özünə pıçıldadı. – “*Mən sağlam düşüncəyə sahibəm*”. İkinci fikrin xeyli şübhə doğurduğunu etiraf etməli oldu.

Doktor Briqita Qessnerin bu an üçün dəqiq bildiyi yeganə şey, doğma şəhərinin üzərində asılı qalması idi. Onun bədənini yanında deyildi. Nə kütləyə, nə də formaya sahib idi. Bununla belə, özünün qalan hissəsi – *həqiqi mənlisi*, mahiyyəti, şüuru tam ayıq və bütöv görünürdü və havada asta-asta Vltava çayına doğru süzülürdü.

Qessner yaxın keçmişindən, demək olar ki, heç nə xatırlamırdı; yalnız zəif bir fiziki ağrı hissəsinin izi yaddaşında qalmışdı. İndi isə bədənini sanki yalnız içindən keçədiyi havadan ibarət idi. Bu hiss

indiyədək yaşadığı hər şeydən tamamilə fərqliydi. Məntiqinə zidd olsa da, yalnız bir izah tapa bilirdi.

Mən ölmüşəm. Bu, axirətdir.

Bu fikir ağına gələn kimi dərhal onu absurd sayaraq rədd etdi.

Axirət – həyatımızı dözümlən etmək üçün uydurulmuş bir yalandır...

Həkim kimi Qessner ölümə yaxından bələd idi. Tibb universitetində oxuduğu zaman insan beynini disseksiya edərkən başa düşmüşdü ki, bizi biz edən bütün şəxsi xüsusiyyətlər – ümidlərimiz, qorxularımız, arzularımız, xatirələrimiz beynimizdə elektrik impulsları ilə asılı vəziyyətdə saxlanan kimyəvi birləşmələrdən başqa bir şey deyil. İnsan öldükdə beyinin enerji mənbəyi kəsilir və həmin maddələrin hamısı mənasız bir maye gölməçəsinə çevrilərək o insanın kimliyinə dair son izi belə silib aparır.

Öləndə hər şey bitir...

Amma indi, Valenştayn sarayının bağları üzərində süzülərkən Qessner özünü son dərəcə canlı hiss edirdi. Ətrafında – yoxsa içindənmi? – yağan qarı seyr edirdi və qərībədir ki, heç bir soyuq hiss etmirdi. Sanki onun şüuru sadəcə boşluqda asılı qalmışdı, ağıl və məntiqi isə tam yerində idi.

“Məndə beyin fəaliyyəti var, – deyə öz-özünə düşündü. – Deməli, sağam”.

Qessnerin çıxara bildiyi yeganə nəticə bu idi ki, o, tibbi ədəbiyyatda OBE – bədəndənkənar təcrübə adlandırılan halın içindədir. Bu, kliniki cəhətdən ölüb sonradan reanimasiya olunan ağır xəstələrdə yaranan bir hallüsinasiyadır.

OBE, demək olar ki, həmişə eyni cür baş verirdi – insan şüurunun bədəndən müvəqqəti ayrılması, formasız halda yuxarı qalxıb havada süzülməsi hissi. Həqiqət kimi qəbul edilsə də, bunlar sadəcə təsəvvür məhsulu olan “səyahətlər” idi; adətən güclü stres və hipoksiyanın beyin üzərindəki təsiri nəticəsində, bəzən də ketamin kimi təcili yardım keyidicilərinin iştirakı ilə yaranırdı.

“Bu görüntüləri mən hallüsinasiyalarla yaradırəm”, – deyə Qessner özünü inandırdı və şəhərin içindən ilan kimi qıvrılan Vltava çayına baxdı. – “Amma əgər bu, bədəndənkənar təcrübədirsə... deməli, mən ölmək üzrəyəm”.

Öz sakitliyinə özü də təəccüblənərək, başına nə gəldiyini xatırlamağa çalışdı.

Mən sağlam, qırx doqquz yaşlı bir qadınam... niyə ölməliyəm ki?

Birdən-birə dəhşətli bir xatirə onun şüurunda ildırım kimi çaxdı. O anda fiziki bədəninin harada uzandığını və daha dəhşətli, başına nə gəldiyini anladı.

Arxası üstə uzanmışdı, öz əli ilə yaratdığı maşına möhkəm bağlanmışdı. Başının üzərində bir xəyalat dayanmışdı. Bu məxluq torpaqdan sürünərək çıxmış ibtidai bir insanı xatırladırdı. Üzü və tük-süz kəlləsi qalın, çirkli gil təbəqəsi ilə örtülmüşdü. Ay səthini xatırladan çatlamış, sınıq bir qabıq kimi ... Torpaqdan olan bu maskanın arxasından yalnız nifrət dolu gözləri görünürdü. Alnına qədim bir dildə üç hərf kobud şəkildə həkk olunmuşdu.

– Niyə belə edirsən?! – Qessner vahimə içində qışqırmışdı. – Sən kimsən?! Sən nəsən?!

– Mən onun qoruyucusuyam, – deyə xəyalat cavab verdi. Səsi laqeyd və soyuq çıxırdı, aksenti qeyri-müəyyən şəkildə slavyan çalalarını xatırladırdı. – O sənə inandı ... sən isə onu satdın.

– Kim?! – Qessner israrla soruşdu.

Xəyalat bir qadının adını çəkdi və Qessneri təlaş бүürüdü: *“O bunu necə bilə bilər?! Mənim nə etdiyimi haradan bilir?!”*

Qollarında buz kimi bir ağırlıq hiss edincə xəyalatın prosesi başlatdığını anladı. Bir an sonra sol qolunda dözülməz, iynə kimi sancan bir ağrı peyda oldu, venaları boyunca yayılaraq çiyininə doğru şığıdı.

– Xahiş edirəm, dayan, – deyə o, boğuq səslə yalvardı.